

hvorpå kravet støttes. Dette skyldes, at udvalget har villet fastholde, at de foreslåede almindelige forældelsesregler gælder, hvis disse regler fører til et senere forældelsestidspunkt.

For så vidt angår krav i *værgeforhold*, som udspringer af værgens tilsidesættelse af sine forpligtelser, foreslår udvalget en regel om, at de foreslåede almindelige forældelsesfrister i § 3, stk. 1 og 3 – dvs. den korte frist på 3 år, der kan suspenderes, kombineret med absolutte frister på 10 eller 30 år – først begynder at løbe på tidspunktet for værgeforholdets ophør.

Baggrunden for dette forslag er, at en tillægsfrist på 3 år fra værgeforholdets ophør efter udvalgets opfattelse i visse tilfælde vil kunne være for kort. Er der f.eks. tale om en mindreårigs krav mod værgen, vil det således kunne være urimeligt, at denne senest 3 år efter opnået myndighedsalder skal gøre kravet gældende over for værgen, hvis den pågældende først senere bliver bekendt med kravet. Dette vil eksempelvis kunne forekomme i tilfælde, hvor værgen uretmæssigt har tilegnet sig midler tilhørende den dengang mindreårige.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 6.6.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets §§ 9 og 10 samt bemærkningerne hertil.

3.2.2.9. Kautio og regreskrav

Et flertal i udvalget (seks medlemmer) finder, at forældelsesfristen for *en kreditors krav mod en kautionist* på samme måde som efter gældende ret bør forældes efter de regler, der gælder for forældelse af kravet mod hovedskyldneren.

Det vil indebære, at hvis kravet mod hovedskyldneren eksempelvis alene er undergivet en frist på 10 år, vil også kravet mod kautionisten være undergivet en frist på 10 år.

At kravet mod kautionisten forældes efter de regler, der gælder for hovedkravet, indebærer, at fristen skal regnes fra kautionskravets forfaldstidspunkt, uanset om hovedkravet er undergivet en 3-årig eller 10-årig forældelsesfrist, jf. lovforslagets § 2, stk. 1. Ved selvskyldnerkaution, hvor kautionistens forpligtelse indtræder straks ved hovedmandens misligholdelse over for kreditor, skal fristen således regnes fra misligholdelsestidspunktet. Ved simpel kautio og tabskaution, hvor kautionistens forpligtelse først indtræder, når det er godtgjort, at hovedmanden ikke kan betale, skal fristen regnes fra dette tidspunkt. Dette svarer til, hvad

der gælder i dag, når hovedkravet er omfattet af 1908-loven.

Et mindretal (fem medlemmer) foreslår, at kautionskrav uanset forældelsesfristen for den kautions sikrede fordring undergives en forældelsesfrist på 3 år regnet fra forfaldstidspunktet.

Efter disse medlemmers opfattelse er der ikke tilstrækkeligt grundlag for at fravige de foreslåede generelle forældelsesregler for så vidt angår krav mod kautionister. En frist på 3 år regnet fra forfaldstidspunktet for kautionskravet – det vil ved selvskyldnerkaution sige misligholdelsestidspunktet og ved simpel kautio det tidspunkt, hvor det konstateres, at hovedskyldneren ikke kan betale – må anses for på tilstrækkelig måde at tilgodese hensynet til kreditor, og det gælder, uanset om kravet mod hovedmanden er undergivet en længere frist.

Begyndelsestidspunktet efter de to forslag er det samme, og forskellen består således alene i fristens længde.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 7.5.1.

I forbindelse med høringen over et udkast til lovforslaget har bl.a. Finansrådet og Realkreditrådet anført, at mindretallets forslag må frygtes at ville medføre, at kreditorerne generelt vil blive mere tilbøjelige til at søge fordringer inddrevet hos kautionisterne og/eller at kræve egentlig medhæftelse som følge af, at kravet mod kautionisten oftere vil blive forældet før kravet mod hovedskyldneren. En sådan virkning er ikke tilsiget, og på denne baggrund er lovforslaget udformet i overensstemmelse med flertallets forslag.

Der henvises til lovforslagets § 11 og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår *regreskrav i solidariske skyldforhold* finder udvalget, at der på den ene side er behov for at sikre, at den part, der som en af flere skyldnere bliver mødt med et krav – den regresberettigede – rent tidsmæssigt har praktisk mulighed for at gøre regreskrav gældende mod en medskyldner. På den anden side er der et hensyn at tage til medskyldneren – den regresforpligtede – som vil have en interesse i at kunne indrette sig efter den forældelsesfrist, som gælder for hovedkravet.

Udvalget har anført, at i de fleste tilfælde tilgodeser de gældende regler alene den *regresberettigedes* interesser. Det gælder ved regreskrav mellem flere skadevoldere og ved regreskrav støttet på aftale med den regresforpligtede, hvor der i retspraksis antages at gælde en frist på 5 år fra det tidspunkt, da hovedkravet gøres gældende mod den regresberettigede, eller, hvis